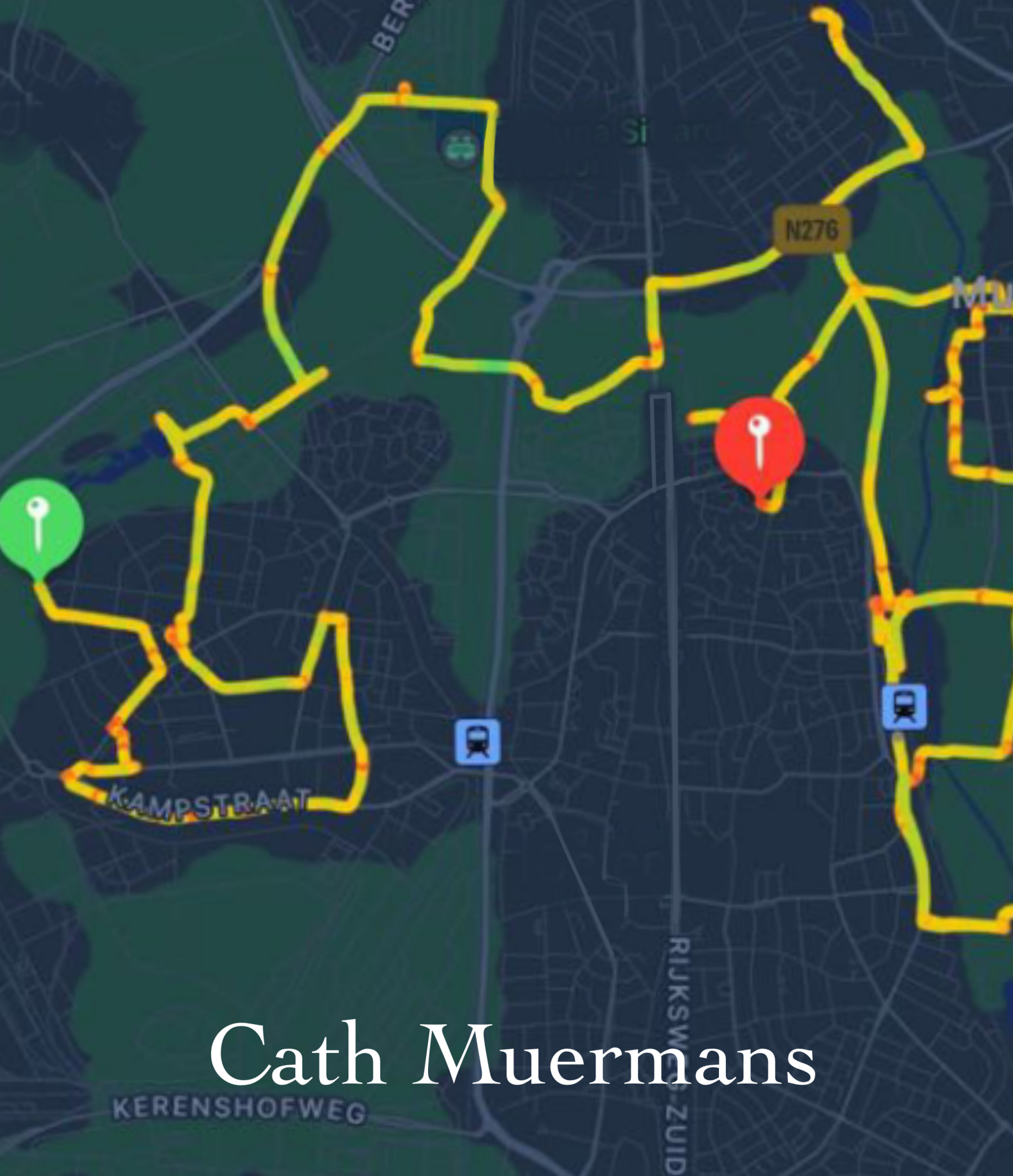

Vermist

Cath Muermans

Ter nagedachtenis aan
mijn trouwe viervoeters
Diesel(Ozzie) en Do(Cool)

Cath Muermans

**Afscheid nemen is één van de moeilijkste fase
in mijn leven als hond**

**Tien jaar lang heb ik mogen genieten van mijn
onbekommerde leven met mijn vriend Ozzie
Het einde voor hem is nabij**

**Een leven zonder hem is moeilijk voor te stellen
Samen hebben we de mooiste wegen
bewandeld,**

**gestoeid en elkaar het leven soms lastig
gemaakt.....maar toch was je er altijd voor me**

**Morgen is het zover
Om drie uur zal de dierenarts je laatste adem
laten uitblazen**

Vandaag zal ik bij je waken

Morgen zal ik om je treuren

**Vandaag is het zover
Ze denken dat ik het niet weet
Mijn lijf voelt zwaar
Opstaan is een zware klus geworden
Mijn tijd hier, zit erop
Ze weten niet dat ik dat zelf wel
besef
Mijn lieve Cool zal ik zeker gaan
missen
Iedere avond zal ik over jullie
waken
Nog even en dan komt de dierenarts
Vaarwel allemaal.....**

Ozzie

De uren kruipen voorbij. Vandaag hebben ze bij me gewaakt. De klok luidt het laatste uur in. Het is druk in de kamer. Mijn neus neemt de geur van iedereen op. Ze zijn er allemaal
Één voor één kruipen ze dicht tegen me aan. In mijn ooghoek zie ik Cool rustig op haar mat liggen. Doodstil.....met een traan in haar ooghoek.

De voordeurbel onderbreekt de stilte in de kamer

Zachtjes gaat de deur open.

In de verte hoor ik stemmen die ik nauwelijks herken. Ik voel hoe het enorme verdriet aanwezig is in de ruimte.

Zachtjes voel ik een prik. De slaap overmandt me. Ik zie hoe Cool langzaam mijn oogvlies verlaat.

Nog even en mijn laatste adem zal mij verlaten.

De dierenarts neemt de volgende stappen rustig met ons door. Ik zie dat mijn baasje naar de keuken loopt en zachtjes in de telefoon begint te praten.

Ja, dat is goed, hoorde ik hem zeggen. Ik zie u achter en half uurtje.

De stilte erna was even voelbaar. De dierenarts nam afscheid en beloofde om nog met ons contact op te nemen.

Langzaam stond ik op. Ik duwde mijn neus tegen die van Ozzie. De droogte ervan zorgde voor een rilling door mijn hele lijf.

Tevens bespeurde ik geen enkele verplaatsing van lucht.

Nu begon het pas bij me door te dringen.....Ozzie had ons verlaten. Ik trok me weer terug op mijn eigen mat.

De deurbel klonk opnieuw. Een vreemde man kwam binnen. Hij begon tegen mijn baasjes te praten.

De vreemde man stond weer op en ging naar buiten. Verbaasd keek ik op toen hij even later de kamer weer binnen kwam

In zijn hand droeg hij een grote plank met een deken erop.

Zachtjes werd Ozzie onder de deken op de plank gelegd. Ik zag nog net een stukje van zijn oor onder de deken uit komen. Dit was het laatste wat ik van mijn dierbare vriend nog te zien kreeg.

Mijn baasjes droegen hem zelf de auto in voor zijn laatste reis.

Nog even namen ze afscheid.

De deur sloot zachtjes.....de auto verdween uit ons zicht.

De blauwe deken waarop hij zijn laatste adem had uitgeblazen werd zorgvuldig opgevouwen.

Nog even werd er aan geknuffeld en geroken.

Daarna belandde hij in de dekenkist in de gang.

De geur van Ozzie zal voor altijd aanwezig zijn in deze deken.

Ik was ervan overtuigd dat hij nooit in de wasmand terecht zou komen.

De nacht was nog nooit zo koud geweest en dat voor midden in de zomer. De laatste weken heerste er een overvloed aan zonneschijn.

Dat zorgde ervoor dat de dagelijkse wandelingen ingekort werden

Zelf had ik daar geen bezwaar tegen. Mijn wil om verder te leven leek zinloos te worden.

De plaats tegenover mij bleef leeg. Mijn levensvreugde beleefde een dieptepunt.

Mijn vacht begon zichtbaar zijn glans te verliezen.

De voerbak bleef iedere dag voller staan.

Zienderogen verloor ik een paar kilo gewicht. Het geluid van de riem, die aankondigde dat het tijd werd voor een uitje, zorgde er niet meer voor dat ik kwispelend aan de voordeur stond.

Ik zag de bezorgde blikken van mijn baasjes.

Na een paar dagen werd ik met zachte hand in de auto gezet.

Normaal gingen we op zo'n laat uur niet meer weg.

We naderden een vreemd gebouw, maar toch had het iets bekends.

Eenmaal binnen begon het mij te dagen.

Hier was ik een paar jaar geleden meerdere malen geweest.

Een nierfalen was me bijna fataal geworden.

Mijn lijf schokte even toen dit besef boven kwam. Met de tong uit mijn mond waggelde ik de wachtruimte binnen.

Om me heen lagen meerdere uitzichtloze gevallen. Een kat keek me vies aan vanuit haar reiskooi. Ze blies zo hard dat ik wat vocht van haar in mijn gezicht voelde. Een visgeur maakte dat ik mij misselijk ging voelen. Een braaksmaak vulde mijn mond. Mijn neus vloog de lucht in en al slikkend probeerde ik het opgekomen braaksel omlaag te krijgen.

Het was net alsof de kat achter haar tralie met een brede glimlach naar me keek.

Mijn gedachten maakten zich los van dit voorval. Een onverwachte ruk aan mijn riem bracht me terug naar de realiteit.

Ik was aan de beurt.

De deur naar de onderzoeksruimte stond open. Met de staart tussen mijn billen stapte ik over de drempel op de koude vloer waar ik jaren geleden, dagen had gelegen.

De dierenarts voerde eerst een gesprek met mijn baasjes voor hij de aandacht op mij vestigde.

Er werd overal gevoeld. Zelfs op plekken waar ik zelf liever niet zou komen werden grondig onderzocht.

Een lange zucht maakte me argwaanend.

Er werden woorden gewisseld die ik niet begreep.
Nogmaals werden mijn gevoelige plekken betast en
bekeken.

Opnieuw baarde me een zucht grote zorgen.
Voorzichtig belandden mijn voeten weer op de
grond.

Uit het gesprek dat volgde begreep ik dat dit niet
mijn laatste bezoek hier zou zijn.

Met een afwezige blik schokte ik door de
spreekkamer heen.

In mijn ooghoek zag ik nog net hoe de kat naar me
blies.

De wind waaide door mijn haren. Ik snoof de
warmte diep in mijn longen naar binnen.

In de auto was het bijzonder stil. De rit naar huis
leek veel langer te duren.

Bij thuiskomst nodigde mijn deken mij uit om even
uit te rusten.

Uren later werd ik nog even wakker gemaakt om
mijn behoefte nog even te doen voor de nacht zou
invallen.

Een paar druppeltjes verlieten mijn lichaam.
Vergeefse moeite, ging er door me heen.

Morgen is misschien alles anders.....

En of alles anders werd!!

Ik merkte dat er verandering op komst was. Er vielen namen die ik nog niet eerder gehoord had. Maddie, Becky. Wie waren dat? Steeds vaker hingen die woorden in de lucht. Er werd druk getelefoneerd.

Daarbij was iedereen ontzettend veel met me bezig. Vleesjes werden me toegestopt met een vreemd voorwerp erin. Dat liet ik er natuurlijk uit vallen tot grote ergernis van mijn baasje.

Het vreemde voorwerp, pil genaamd, werd in een klodder van pindakaas geduwd en daarna zo ver mogelijk in mijn keel gedropt.

Kokhalzend en smakkend vond de pil een weg naar binnen.

Water werd tot mijn mand gebracht en het allervervelendste was de pasta met energie erin. Meerdere malen per dag moest ik hier een vingertop van opeten. De pasta bleef maar aan mijn tanden plakken.

De resten stapelden zich op in mijn mond. Telkens als ik mijn mond open deed kwam de plakgeur me tegemoet.

Ik probeerde me te vermannen om dit tafereel te voorkomen.

Het leek wat te lukken, maar schijn bedriegt.

Daarbij beleefde ik mijn dagelijkse ritjes naar de dierenarts. Een infuus werd bij me aangesloten en dat zorgde ervoor dat mijn lijf begon op te zwellen van het vocht. Voor ik naar binnen liep was ik nog mooi slank. Ik kreeg zelfs een paar natte neuzen tussen mijn benen op weg naar de spreekkamer.

Op de terugweg was ik kogelrond. Niet terug te herkennen.

De natte neuzen die mij eerder zo aantrekkelijk vonden, lieten zich niet meer zien. In shock liet ik hun achter.

Met dichtgeknepen billen waggelde ik naar buiten om me te verlossen van een gedeelte van het toegediende vocht.

Meerdere dagen moest ik dit tafereel ondergaan.

De laatste dag werd er nog een grondig onderzoek aan toe gevoegd.

De woorden die gesproken werden hadden geen blijdschap of glans.

Sterkte , hoorde ik nog net bij het verlaten van het pand.

Mijn lijf begon toch wat beter te voelen?

Aan de zomer kwam maar geen einde De warmte en hitte had de laatste maanden de overhand

Lichamelijk begon ik wat op te krabbelen. Een hondenbuggy zorgde ervoor dat de wandelingen draaglijk waren voor mij

Als een prinses werd ik erin voortgeduwd. Op straat gaapten mijn medevoeters me argwanend aan Moet je die zien, las ik uit hun ogen. Mijn blik wendde zich dan snel af

De buggy ging aan het einde van deze rit niet de gang in. Hij werd gestald op de achterbank van de auto

'Vreemd' ging er door me heen. Zachtjes belandde ikzelf in de ruime achterbak op een comfortabele deken

Er waren geen tekenen geweest dat er een uitje gepland was. Argwanend hield ik mijn oren op af luisterstand. Met de woorden die vielen vormde ik een zin. Holland. Pension. Twee. Keuze. Vriend. Ahhh. Daar viel het belangrijkste woord 'Hond' Wat moest dat worden? Een hollandse hond die de keuze kreeg uit twee pensionnens. Dat leek nergens op

Er moesten nog wat woorden bij. Geconcentreerd ving ik er nog een paar op. Cool. Samen. Becky of Maddy Niet alleen

Mmmm

We reden de straat uit en maakten een bocht naar links

Ik hieldde een beetje mee in de bocht

Verdorie, ik lig hier ook nog !!! , ging er door me heen

Nog herstellende van de bocht belandden we op de rotonde die driekwart genomen moest worden

Mijn poten vlogen de lucht in. Gelukkig had ik mijn blaas nog geleegd anders was het zeker een natte boel geworden

Voor in de auto werd er druk gepraat. De woorden bereikten me niet. Alleen een paar letters hingen in de lucht

Het voor mij bekende terrein werd verlaten. De auto maakte vaart. Een blik door de achterrauit verried dat we op de autoweg waren

Zoeff zoeff zoeff. Blauw wit zwart groen. We raasden overal voorbij

Van het gehobbel begonnen mijn oogleden zwaar te worden. Luid getoeter kwam niet voorbij mijn oorschelp. Mijn bewustzijn verviel in een mooie droom
Het leek wel of mijn ogen zich net gesloten hadden of ik werd ruw wakkergeschud. .

Een onnatuurlijke houding zorgde ervoor dat ik mij even moest oriënteren waar mijn poten de kofferbak moesten aanraken

Een enorme hond voor een schuur trok mijn aandacht

Dat past noooooit in onze auto